

הוא היה אומר לי שהוא נוצרי. אמרתי לו: "אצלנו הנוצרים, יא עני, מתחננים בבית-כנסת." אז הוא אמר: "יותר טוב שנתחנן ממשלתי. אם נרצה להפטר פעם, זה יותר טוב. אם נתחנן בכנסיה, לא נוכל להפטר." הוא הביא לבית שלושה אנשים, לבושים ציבילי. הם כתבו משהו. הוא אמר לי שכותבים חתונה. חתמתי על הגייר, בלי לדעת מה יש שם.

במשך הזמן התחברתי עם הטבח והצלחתי להוציא דרכו מכתב לאחותי בלבנון. אחרי חודש וחצי ישבנו פעם ואכלנו ארוחת צהריים; פיתאום הגיע דואר. הוא ראה את הדואר ונבהל. כשפתח את המכתב, נפלה התמונה של המשפחה של אחותי והבנתי שהמכתב בא מאחותי. הוא התחיל לחקור ונתי איך הוצאתי את המכתב ונתן לי מכות. הטבח שראה את זה נתן לו מכות בחזרה. הוא פיטר את הטבח ועבר מבית לבית כדי לשנות את הכתובת. אחרי כמה זמן באו אחותי ובעלה מלבנון לפרס והיו מחפשים עלינו. בהתחלה לא מצאו את הכתובת. אבל הם נשארנו 13 ימים במלון, ובסוף מצאו אותנו. בזמן הזה היה לי כבר ילד וילדה בת שלושה חודשים.

הבעל של אחותי בא אלינו הביתה. כש בעלי לא היה בבית, הלכתי איתו לבית מלון ושם פגשתי את אחותי. כשראתה אותי נפלה. אמרתי לה שבעלי לא כל כך בסדר אלי. אמרה: "בואי ניקח את הבגדים והילדים ונלך." אמרתי: "אני לא יכולה, למה שפה בפרס, אם אני צריכה לצאת מהעיר, צריך שהבעל יחתום לי."

עשינו את מה שהייתי מוכרחה לעשות. לא הייתי יכולה ללכת עם אחותי. לא יכולתי לעזוב את הילדים. לקחתי את אחותי ובעלה אלינו הביתה. כשבא סביח וראה אותם, לא האמין שזאת אחותי. עשינו אוכל והתחלנו לדבר. זה היה בקיץ והייתי לובשת דקולטה והיו לי סימנים מהמכות שלו. אחותי ראתה ואמרה מה זה. העזרת סיפרה לה הכל. בעל אחותי, שהוא בן דוד של אמיל בוסטני, חבר הפארלמנט בלבנון, רצה להרוג אותי. אבל אמרתי לי אחותי: "אולי אני יכולה להסתדר איתו ונגמור בשלום. יותר טוב."

בפרס

תמונה קיבוצית של המשפחה, בה נראים הבעל הרופא, אשתו ובנם הבכור קאמיל. לבן נערך ברית-מילה. במסורת יהודית לפי טענת הבעל, מטעמים רפואיים לפי דברי האשה.

בישראל

סביח עזר עם ילדיו, אותם הוא מסתיר עתה מעיני אשתו ומאהבה הרוצים לקחתם ממנו. האשה הגישה תביעה להחזרת ילדיה אליה.

האשה שלי לא כל כך בסדר. אני בעל ומבין איך אשה צריכה להיות. ערבי אחד בשם אחמד ראה אותי דואג ובוכה שאשתי לא באה. הוא סידר לי ערבות והשתחררתי. באותו יום הלכתי לבית שלי וראיתי שהבית סגור. פתחתי אותו ונכנסתי. חשבתי שאשתי השאירה פיתקה, אבל לא ראיתי שום דבר. כל החפצים והאשה וגם הילדים אינם. הייתי מסתובב בעפולה והלכתי לכל ה מקומות, גם בנצרת ובחיפה, אבל אף אחד לא ידע להגיד לי איפה אשתי. רק נודע לי כי ביום בו הלכתי למאסר, בשעה ארבע וחצי, בא ערבי אחד, לקח הילד, הילדה והאשה שלי — והלך.

★ ★ ★

הקונסול אמר — "התגרשו!"

ממשיכה רנה בסיפורת היא: איך שבאנו לארץ, האשה הראשונה ש' הוא התחתן איתה בעיראק והביאה לו שישה ילדים שמעה שהוא פה. האחים שלו אמרו לו שיעזור לה בכסף, שלא תעשה רעש. הוא לא רצה לעזור לה והיא כתבה למשרד הבריאות שהוא לא רופא בכלל ו' איך עובד בתור רופא. לקחו ממנו הרשיון וכתבו עליו בעתון.

באנו לתל-אביב ונשארו אצל האבא שלו, חמישה חודשים. הוא לקח מאבא שלו כסף ואבא שלו גירש אותי מהבית. נתנו לו בית בעפולה. עזבונו את ארבע-שבע מסני שגם אחרי שלקחו לו את הרשיון היה מטפל בחולים והמטטרה היתה מחפשת אותו.

באנו לעפולה עילית ושם תפסה אותו המשטרה ושלה אותה לבאר-שבע. שיחררו אותי בערבות. כל יום היה עושה לי יותר ויותר צרות. לא נתן לי לצאת מהבית ולדבר עם אף אחד. גם הייתי מדברת עם מישהו היה אומר: "את פה ערביה בין יהודים, ואני אשבור את הראש שלך." הוא זקן ממני, בערך בן חמישים. פעם בא אלינו הביתה לעפולה, אחד מהסתדרות, רצה להתחתן איתי. הוא הביא אפילו פרחים לבעלי ואמר: "אני רוצה את הבת שלך." פעם אחרת הייתי עושה בשר בשביל הילדים. אמרתי לו: "לא רוצה אותך יותר." הוא לקח את הנסכין ורצה לתת לי הילדים ראו ובכו נורא. הילד אמר: "אני אביא משטרה." הוא יצא מהבית והילד הלך אחריו. לקחתי את הילדה וברחתי איתה לרמותים. באותו זמן התכוננו לעבור מע' פולה לרמותים והיה לנו שם כבר צריף. הלכתי לקונסול השווייצרי שהוא בארץ במ' קום קונסול של פרס, ואמרתי לו שאני רוצה לעזוב את בעלי ולחזור למשפחתי. הקונסול אמר: "יותר טוב התגרשי ממנו ותסעי עם הילדים." בגלל הילדים חזרתי יום אחד נסענו לגזרת לעתונאי מישל חדר, לראות את הוא לא במיקרה קרוב שלי. החברים שהיו שם הכטיחו לנו לבוא לקחת אותנו כטיול בגייס, לטבריה ולנהריה. אבל במקום זה שהיה צריך לבוא בא בחור אחר, מנצרת. שמו היה מוריס מוסר' ליני סאלם.

★ ★ ★

מוסרדיני מופיע

כאן נכנסת לתמונה הצלע השלישית של המשולש. מוריס, הצעיר בהרבה מסביח עזר, הוא בן לאיטלקי, יליד נצרת שלמשפחתו יש מוסך בעיר זאת. **מספר** (המשך בעמוד 16)

את לא יודעת שגם הוא יהודי?" הלכנו הביתה ולא דיברנו שום דבר. אחר-כך בא מכתב מהאח שלו מהארץ ובעלי לא היה בבית. קראתי את המכתב שהיה כתוב בעברית וערבית. האח שלו כתב, יא עני: "אנחנו כאן בארץ, תבוא גם אתה." מתי שבא בעלי נתתי לו את המכתב והוא נבהל. אמר: "זה שום דבר." אמרתי לו: "אני יודעת הכל. למה אתה לא אומר לי שאתה יהודי? בוא, ניסע לישראל." רציתי לפחות שנהיה עם המשפחה שלו. בפרס הוא היה חייב הרבה כסף, וגם תפסו אותו שאין לו רשיון להיות רופא; אבל לא עשו לו עוד משפט מפני שהוא הבטיח שישלחו לו את הרשיון מעירק. הלכנו לסוכנות ובאנו לארץ.

★ ★ ★

כל האמריקאים רקדו

עזר אותה תקופה מספר סביח עזר:

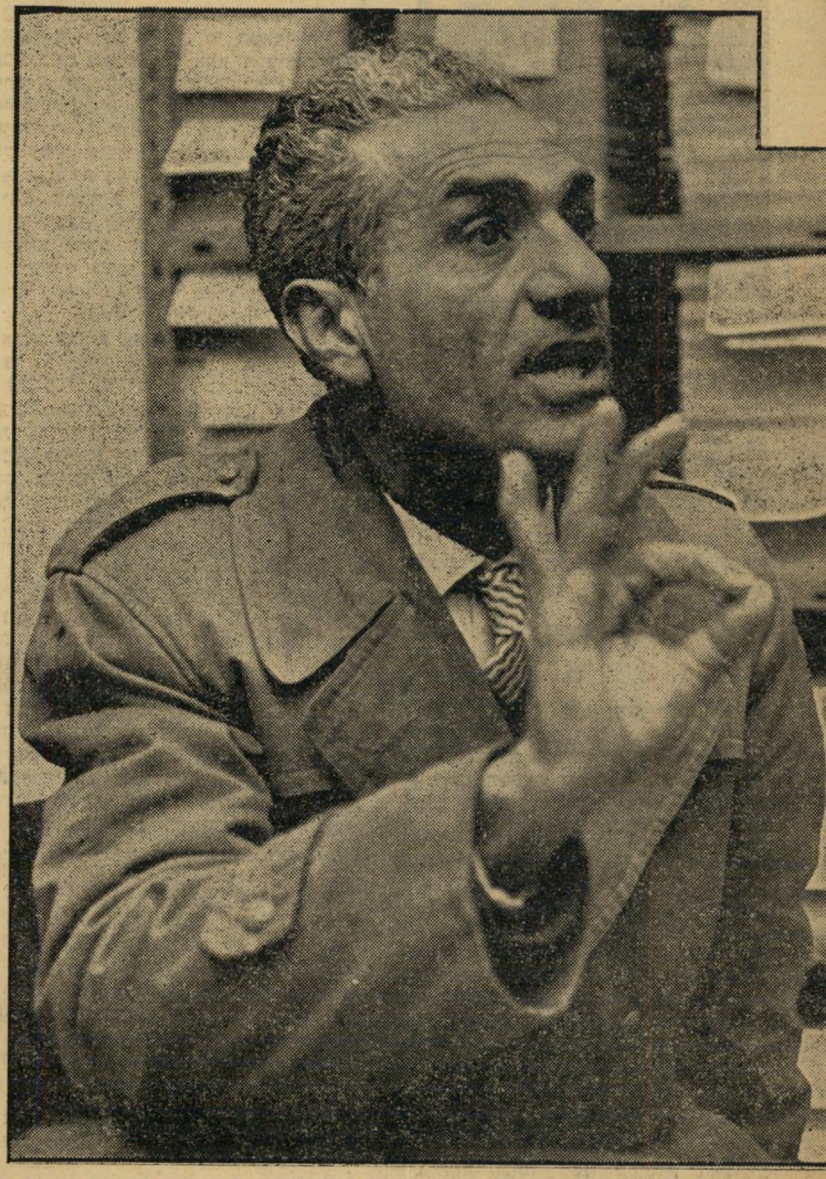
בפרס חזרתי לעבוד בתור רופא, בטהראן ובאחוא. עבדתי גם בוספול, בחברה אמרי קאית. היינו עושים חיים טובים והיו לנו הרבה עוזרים בבית. אז כבר אמרתי לה ש' אני יהודי. ב'1956 נולד לנו הבן, קמיל וב'1957 הבת — קמיליה. כשנולד הבן, עשינו לו ברית מילה גדולה. שבע ימים ושבע לילות כל האמריקאים והנשים שלהם היו רוקדים אצלנו.

היה לנו בית גדול, רק בהול לבד היו לנו ארבעה רהיטים. קניתי לאשתי תכשי' טים מזהב והיא שלחה מתנות לכחיית, לאבא ואמא שלה. היינו כותבים מכתבים לכחיית ולבירות, לדודה ולאחות שלה. קיבלנו מהם תמונות יפות וגם אנחנו שלח' נו תמונות. האחות שלה עם בעלה באו לבקר אותנו והביאו מתנות. הדודה שלה גרה אצלנו חודשים בדיוק.

בזמן הזה רציתי לבוא פה, לארץ. היה לי כסף טוב והמשפחה שלי היתה ביש' ראל. ב'1958 היא אמרה לי: "גלך לישראל, למה היו לי מכתבים מחברים והמשפחה כמה טוב בישראל." עלינו ארצה וקיבלתי עבודה בבאר-שבע, בתור רופא משרד הבריאות. אחרי כן הת' פטרתי, כי רציתי לעבוד באופן פרטי. המשכורת לא הספיקה לי.

כל הזמן חיינו בשלום ובאהבה. בערך שנה וחצי היינו בבאר-שבע. היה לנו בית טוב. היו בבית שלנו שני עוזרים והיה לנו נהג פרטי, לאוטו ולגייס שלנו.

אחרי שחזרתי פעם מהמילואים, קיבלתי הודעה: "הרשיון שלך נשלל. אתה לא רופא." אמרו שהתעודה שלי מזויפת. סגר' תי את הבית והמרפאה ובאתי לתל-אביב. הלכתי לסוכנות וסיפרתי הכל. אמרו לי: "לא יכולים לעשות לך כלום. תלך לעבוד בנצרת." שלחו אותי למעון אקדמאים בעפולה. שבע חודשים לא עבדתי. הייתי הולך כל יום לתל-אביב לקבל את האישור לעבודה ולא ידעתי מה יש בבית. בינתיים נגמר כל הכסף.

מאשים הבעל סביח עזר פביאנס, הטוען כי נשא את רנה כחוק וכי היא נטשה אותו ואת שני ילדיהם בגלל הרפתקת אהבים עם צעיר ערבי. גם, כי אשתו ניסתה להכניס את הילדים לכנסיה, רק בעזרת המשטרה, שיחרר אותם.

נגדה ב'!